

La CUP-G no ha d'entrar al govern de la Generalitat

written by Lluita Internacionalista | 21 de febrer de 2021

Comença el *presing* CUP-G. ERC la vol de crossa, o dins del Govern o en un pacte de legislatura. Per què? Per fer efectiu i donar estabilitat a un Govern que no avançarà en la ruptura amb l'Estat? Un govern que farà més retallades i privatitzacions davant una terrible crisi social? Un govern que seguirà reprimint la dissidència i la joventut?... com ho ha fet els últims anys. Comprometre's amb un govern d'ERC i JxCat, és a dir, no tenir les mans lliures per fer d'altaveu de les lluites que inevitablement enfrontaran aquest govern, marcaria un punt d'inflexió que anul·laria la candidatura com a instrument transformador.

El debat intern a la coalició CUP-G ha creuat tota la campanya electoral. Amb contradiccions evidents entre les declaracions dels seus dirigents, especialment les de Dolors Sabater, i les resolucions votades des de les territorials que exigien que prendre responsabilitats "no era ni entrar a cap govern ni donar-li suport des de fora amb cap pacte d'estabilitat... és plantar cara als governs de l'austeritat i les renúncies en l'àmbit nacional", cosa que és el mateix, la independència de classe davant ERC i JxCat, que es recull en el primer dels dotze punts que les organitzacions de la coalició van acordar. La CUP, com a força majoritària de la candidatura de coalició CUP-G està davant una cruïlla: entre ser el furgó d'esquerres del Govern neoliberal i autonomista d'ERC amb JxCAT o construir-se com una alternativa clara per la doble ruptura –amb l'estat i el capitalisme– i posar-se al servei de les lluites. Nosaltres lluitarem per aquest segon camí. Els arguments que avancen els sectors que volen entrar en el Govern reproduïxen els que va utilitzar Pablo Iglesias per formar part del govern amb el PSOE.

Haviem insistit que calia un gir a l'esquerra i creïem que aquestes eleccions podien ser el salt cap a sectors de treballadores. Aquesta oportunitat s'ha perdut. Les mateixes eleccions són a la vegada un advertiment per a la CUP-G, que veia com guanyava cinc diputats/des, però perdia vots a les zones obreres, especialment algunes molt castigades per la crisi com el Baix Llobregat o el Vallès Occidental. Si es dissol el compromís anticapitalista, el rebuig dels sectors obrers i populars creix. Si no ens aboquem a les lluites de la classe obrera, pel treball, les pensions, l'habitatge i els serveis públics, el creixement de Vox en aquests sectors socials decisius serà inevitable.

Però tampoc és cap alternativa la proposta de Xavier Domènech en nom de l'Institut Sobiranes, d'un govern "d'esquerres" ERC-CUP-Comuns, amb suport extern de PSC, en una rèplica de govern "progressista" a la catalana. Un govern que, dependent del suport del PSC-PSOE, estaria segrestat a l'hora de donar cap pas de ruptura amb l'Estat monàrquic. Uns Comuns, que el mateix dia que Gabriel Rufián feia aquesta proposta de govern públicament a les Corts, s'abstenien en la votació d'un referèndum pactat i dies enrere tampoc votaven l'amnistia.

La CUP-G té el repte no només de construir una alternativa a un govern ERC i JxCat, sinó també al govern monàrquic PSOE-UP que es posa al servei de l'IBEX-35, i ser en tant que alternativa pels sectors populars, l'únic fre a l'expansió de Vox. Ens cal la lluita intransigent per un pla de xoc social, perquè ni un euro vagi a la sanitat privada, i s'enforteixi la sanitat pública al servei d'aturar la covid i la més absoluta intransigència amb la repressió de qualsevol govern i en favor de l'amnistia. Només aquesta lluita possibilitarà en el futur impulsar un govern dels i de les treballadores, que apliqui un programa de doble ruptura, amb la Monarquia i el capital.